

РЕШЕНИЕ

Номер 1451

23.07.2020 г.

Град

В ИМЕТО НА НАРОДА

Апелативен съд - София

9-ти търговски

На 14.07.2020 година в закрито заседание в следния състав:

Председател:

Людмила Цолова

Членове:

Мадлена Желева

Светла Станимирова

като разгледа докладваното от Мадлена Желева Въззивно търговско дело № 20201001002140 по описа за 2020 година

Производството е по чл. 25, ал. 4, изр. 2 ЗТРРЮЛНЦ.

Образувано е по жалба на „Техно Синерджи“ ЕООД – гр. София срещу решение № 725 от 20. 05. 2020 г. по т. д. № 2651/2019 г. на Софийски градски съд, ТО, VI-12 състав, с което е потвърден отказ № 20191122115649-2/28. 11. 2019 г. на длъжностното лице по регистрацията при АВ за вписване на обстоятелства по партидата на дружеството в търговския регистър - обстоятелства по чл. 63, ал. 1 и 4 от Закона за мерките срещу изпирането на пари.

Жалбоподателят поддържа, че обжалваното решение е неправилно. Излага доводи, че атакуваният акт е постановен в противоречие с материалния закон. Пзовава се на противоречие на нормата на чл. 63, ал. 4 ЗМИП в частта, създаваща задължение за подаване на декларация, чиято форма и съдържание се определят от ППЗМИП, в хипотезите по чл. 63, ал. 4, т. 3 ЗМИП, с Директива (ЕС) 2015/849, Директивата като прави искане посочената правна норма да не бъде прилагана. Според жалбоподателя, нормата влизала в колизия с целите, преследвани от ЕС с посочената директива, а именно идентифициране на действителните собственици на юридическите лица. В обхвата на тези цели не било регистрирането на „лица за контакт“ на юридическите лица, нито създаването на административна тежест за чуждестранните за една държава-членка лица, което несъмнено ограничавало свободното движение на хора, капитали и услуги в ЕС и увреждало общия вътрешен пазар. Изразява се становище, че в случая не било отчетено, че лицата без постоянно пребиваване в Република България трудно биха могли да изпълнят изискването за представяне на декларация в посочената в цитираната норма форма. Първоинстанционният съд не съобразил противоречието на националната правна рамка с Директивата и Договора на ЕС, поради което изводът му

за законосъобразност на постановения отказ за вписване бил неправилен. С оглед на горното се претендира отправяне на преюдициални запитвания с цел изясняване дали чл. 63, ал. 4 ЗМИП в частта относно основаниято и процедурата за деклариране и вписване на данните за лице за контакт противоречи на посочената директива и на учредителните договори на ЕС, а именно: „1. Нормата на чл. 30 от Директива (ЕС) 2015/849 дава ли основание на държавите-членки да приемат на национално ниво мерки по регистрация, които да са приложими само по отношение на лица, които нямат адрес на пребиваване на тяхна територия?; 2. Нормата на чл. 30 от Директива (ЕС) 2015/849 урежда ли формата /писмена, електронна, квалифицирана форма/, в която следва да бъде предоставена информацията за действителния собственик и за лицата за контакт? Ако да какви са изискванията?; 3. Нормата на чл. 2 от Договора за ЕС ограничава ли държавите-членки да въведат с националните си законодателства административни тежести на частноправните субекти, които ограничават правото на свободно движение на хора, капитали и услуги във вътрешния пазар и които водят до административно-наказателна санкция в случай на неизпълнение?“. След произнасяне на СЕС по преюдициалното запитване и като се съобрази, че жалбоподателят е освободен от задължение да декларира данни за действителния собственик на капитала, се прави искане за отмяна на обжалваното решение и на постановения отказ за вписване.

Софийски апелативен съд, като съобрази доводите на жалбоподателя и прецени данните по делото, прие следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 25, ал. 4 ЗТРРЮЛНЦ от надлежна страна срещу подлежащ на обжалване съдебен акт и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Агенцията по вписванията е сезирана с подадено от търговското дружество – жалбоподател заявление Б7 за вписване на обстоятелства по чл. 63, ал. 1 и ал. 4 от Закона за мерките срещу изпиране на пари (ЗМИП), а именно по поле 550а /лице за контакт/ - Я. Г. М. с посочени ЕГН и адрес. По това заявление е постановен отказ рег. № 20190813114825-2/7. 11. 2019 г., който е отменен с решение № 2092 от 21. 11. 2019 г. по т. д. № 2456/2019 г. на СГС, като на длъжностното лице при АВ са дадени указания да изпълни правомощията си по чл. 22, ал. 5 ЗТРРЮЛНЦ и да даде възможност на заявителя да окомплектова заявлението си, като представи декларация по чл. 63, ал. 4 ЗМИП.

Длъжностното лице по регистрацията, на 22. 11. 2019 г., е дало указания на заявителя да представи декларация по чл. 63, ал. 4 ЗМИП. В изпълнение на указанията от заявителя се поддържа, че дружеството не е задължено да подава декларация за

действителен собственик по смисъла на чл. 64 ЗМИП и съответния образец, защото вписаният едноличен собственик на капитала на дружеството е негов действителен собственик. В този смисъл информацията за лицето за контакт може да бъде заявена и по друг начин, доколкото е придружено с декларация на лицето за контакт с нотариално удостоверяване на подписа. Заявено е, че вписването на лицето за контакт единствено и само въз основа на представената нотариално заверена декларация за действителен собственик /по образец/ би означавало недопустимо разширяване на обхвата на законовото задължение. Длъжностното лице по регистрацията е отказало вписване на заявените обстоятелства с отказ № 20191122115649-2/28. 11. 2019 г., който е мотивиран с неизпълнение на указанията за представяне на декларация по чл. 63, ал. 4 ЗМИП.

За да остави без уважение жалбата срещу отказа с атакуваното решение, Софийски градски съд е изразил становище, че при вписване само /предвид липсата на задължение за заявяване за вписване на действителен собственик/ на лице за контакт - обстоятелство по чл. 63, ал. 4 ЗМИП заявлението следва да бъде придружено, съответно вписването да се извърши въз основа на два документа – декларация по чл. 63, ал. 4 ЗМИП относно лицето за контакт и нотариално заверено съгласие на самото лице за контакт. По тези съображения е извършена преценка за законосъобразност на отказа с оглед неизпълнение на дадените указания за представяне на такава декларация.

Настоящият съдебен състав намира следното:

С приетия през 2018 г. ЗМИП се определят мерките за превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари, както и организацията и контролът по тяхното изпълнение /чл. 1/. С него се транспонира Директива (ЕС) 2015/849 за предотвратяване използването на финансовата система за целите на изпирането на пари и финансирането на тероризма, според чиито съображения 12, 13 и 14 се въвежда изискване на територията на ЕС да се идентифицира всяко физическо лице, упражняващо право на собственост или контрол върху правно образувание чрез обхващане на възможно най-широк кръг от правни образувания, учредени или създадени на територията на съответната държава-членка, в т.ч. такива, които притежават други правни образувания, с цел да се установи по веригата конкретно физическо лице или лица, което/които в крайна сметка упражнява/т контрол, чрез собственост или чрез други средства върху правното образувание — клиент. С директивата държавите членки се задължават да създадат гаранции, че правните образувания, учредени на тяхна територия в съответствие с националното право, получават, съхраняват и предоставят подходяща, точна и актуална информация за своите действителни собственици, в допълнение към

основната информация /като име, адрес на дружеството, учредяване и собственост/, която информация следва да се съхранява в централен регистър, намиращ се извън дружеството; последният би могъл да бъде както търговския регистър, така и друг централен регистър, а информацията в него относно естеството и мащаба на притежаваните от действителния собственик права и техния приблизителен дял да е на разположение на компетентните органи и на задължените за разкриване на информацията субекти, когато последните предприемат мерки за комплексна проверка на клиента.

В съответствие с изискванията и целите, заложи в директивата, националният законодател е въвел с разпоредбите на чл. 61, ал. 1 и чл. 63 ЗМИП задължение за юридическите лица и физическите лица за контакт по чл. 63, ал. 4, т. 3 ЗМИП да разполагат и да предоставят в определените по закон случаи подходяща, точна и актуална информация относно физическите лица, които са техни действителни собственици, включително с подробни данни относно притежаваните от тях права, като заявяват тази информация за вписване по партидите им в търговския регистър, в регистъра на юридическите лица с нестопанска цел и в регистър БУЛСТАТ. С чл. 63, ал. 4 ЗМИП законодателят е определил подлежащите на вписване обстоятелства, а именно: 1. идентификационните данни за физическите лица - действителни собственици на юридическите лица /респ. на другите правни образувания/, като име, гражданство, ЕГН или дата на раждане и държава на пребиваване, ако е различна от Република България; 2. други юридически лица или правни образувания, които пряко или непряко упражняват контрол върху съответните юридически лица и правни образувания; 3. идентификационни данни на физическото лице за контакт, когато по партидата на юридическото лице или правно образувание не са вписани данни за постоянно пребиваващ на територията на страната техен законен представител - физическо лице и 4. всяка промяна в предходно посочените обстоятелства.

Съгласно чл. 63, ал. 5 ЗМИП учредените на територията на РБ юридически лица и други правни образувания, с изключение на едноличните търговци, са длъжни да заявят за вписване действителните си собственици, ако същите не са вписани като съдружници или еднолични собственици на капитала по партидите им.

За производството, реда и сроковете относно вписването на обстоятелствата по посочените норми на ЗМИП чл. 63, ал. 3 от същия изрично препраща към ЗТРРЮЛНЦ и Закона за регистъра БУЛСТАТ. Съгласно чл. 31, ал. 2 ЗТРРЮЛНЦ издадената Наредба № 1/2007 г. определя образците на заявления, посочва изчерпателно приложенията към тях за всеки вид вписване, заличаване или обявяване съгласно изискванията на закона, както и формата на електронните документи. В случая вписването си извършва по Заявление за вписване на обстоятелства относно

действителни собственици – заявление Б7 съгласно Наредба №1/2007 г., като всяко от подлежащите на вписване обстоятелства се вписва в определено поле. Към заявлението се прилага декларация с нотариална заверка на подписа по образец, съгласно приложение № 3 към ППЗМИП /чл. 38/, съдържаща данни за същите обстоятелства, както и други документи, между които нотариално заверено съгласие на физическото лице за контакт /чл. 63, ал. 4, т. 3 ЗМИП/. Проверката, която длъжностното лице извършва, е формална и се заключава в установяване дали подадените декларация и заявление са по образец, дали съдържат съответните данни по чл. 63, ал. 4 ЗМИП, дали заявените и декларирани обстоятелства подлежат на вписване и дали към заявлението са приложени изискуемите от ЗМИП, ЗТРРЮЛНЦ и издадената на основание чл. 31, ал. 1 от същия Наредба № 1/2007 г. документи.

В случая не съществува спор, че действителният собственик на търговското дружество-заявител Володимир Каргинов, украински гражданин е вписан по партидата на търговеца като едноличен собственик на капитала и управител на дружеството. С оглед обстоятелството, че същият не е постоянно пребиваващо лице на територията на РБ, за заявителят е възникнало задължение по цитирания чл. 63, ал. 4, т. 3 ЗМИП да заяви за вписване физическо лице за контакт, постоянно пребиваващо на територията на РБ.

Настоящият състав не възприема разбирането на жалбоподателя, че вписването в случая не следва да се извършва въз основа на декларация по чл. 63, ал. 4 ЗМИП на действителния собственик с нотариална заверка на подписа и по образец към чл. 38 ППЗМИП, тъй като изискването на закона досежно декларирането на обстоятелството, подлежащо на вписване, от страна на действителния собственик в предписаната форма противоречи на Директива (ЕС) 2015/849. Както се посочи със ЗМИП е транспонирана визираната директива, като е въведен декларативен режим. Изискването на закона за вписването на физическо лице за контакт в случаите, когато в ТР не са вписани данни за постоянно пребиваващ на територията на РБ законен представител, въз основа на декларация по образец с нотариална заверка на подписа на действителния собственик напълно съответства на прокламираните с акта на правото на ЕС цели и на делегираните на държавите-членки правомощия по законодателен път да изискват актуална информация, съхранявана в централен регистър, като създадат механизми за това /чл. 30 от директивата, на която се позовава жалбоподателят/. Следва да се изтъкне, че е изключено с оглед съображенията по директивата на различен от декларативния режим със субект действителния собственик и на различна форма за декларацията в хипотезата на задължение за заявяване и вписване само на физическо лице за контакт, а именно когато по партидата на търговеца не са вписани данни за постоянно пребиваващ на територията на РБ законен представител. По изложените съображения неоснователно се явява искането на жалбоподателя да не бъде прилаган

чл. 63, ал. 4 ЗМИП като противоречащ на директивата.

В настоящият случай се установява, че към заявлението на дружеството-жалбоподател не е била приложена декларация по чл. 63, ал. 4 ЗМИП на действителния собственик по образец и във форма, определени от ППЗМИП, като въпреки дадената на заявителя възможност с указания на длъжностното лице по регистрация такава не е представена. Поради това извършената от длъжностното лице преценка, обусловила постановения отказ, следва да се приеме за законосъобразна. Това налага потвърждаване на обжалвания акт на СГС, с който е потвърден отказът за вписване на обстоятелства по чл. 63 ЗМИП.

По изложените съображения и като съобрази, че в случая не са налице предпоставките по ДФЕС и чл. 628 ГПК за допустимост на преюдициалното запитване по поставените в жалбата въпроси, настоящият състав намира, че следва да бъде отхвърлено искането за отправяне на такова запитване до Съда на ЕС. Нормата на чл. 30 от Директива (ЕС) 2015/849 не съдържа неясноти, налагащи тълкуването ѝ, като въобще не предписва конкретни приложими мерки по регистрация в държавите членки на ЕС, както и режим и форма на предоставената и съхранявана информация за целите на директивата. Неуместно е и позоваването на необходимост от тълкуване на правото на ЕС с оглед гарантираните от него свободи, като тук следва да бъде съобразено, че едноличният собственик на капитала на дружеството-заявител, негов действителен собственик е гражданин на държава, която не е членка на ЕС.

Мотивиран от горното, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на жалбоподателя „Техно Синерджи“ ЕООД – гр. София за отправяне на преюдициално запитване до Съда на ЕС и за спиране на производството по делото на основание чл. 631, ал. 1 ГПК.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 725 от 20. 05. 2020 г. по т. д. № 2651/2019 г. на Софийски градски съд, ТО, VI-12 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____